

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

דוב איתן

עורך כיתוב:

סילבי קשת

כתב בכיר:

אלי תבור

חברי המערכת:

עורך תבנית:

זפי

צלם המערכת:

אריה קרו

מנחה ברדיון:

שוש גלור, ליילי גילי

דוד הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרסון,

יוסף אברזמרי, אביבה ססו, עמוס קינו,

שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

רחוב גליקסון 8, תל אביב, 26785, ת.ד. 136. מען למברקים; "עולמוס", המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. 1907 משה שהם בע"מ, ת"א, סל 31139. ההפצה: דוד סופר ובניו, תל אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המדומות.

גילי ירי

אין אנו נוהגים להמליץ במדור זה על מאמר זה או אחר בעתון. הפעם רצוני להפטר כלל זה, ולהפנות את תשומת לבך במיוחד ליומנה של אהובה דגנית. הוא ראוי לקריאה ולמחשבה שניה.

מי שמחפש ביומן זה גילויים סנסציוניים או פורנוגרפיים על חיי מארחותי בארים בתל אביב, יתאכזב. גם אין זה תועה ספרותית של גאון בכתב, ולא תאור לבטיה של בת החברה הגבוהה. לא יומנה של אנה פראנק לפנינו ולא האוטוביוגרפיה של יעל דיין — ולא תיאור מאלף מאד של בת העם, כפי שהיא רואה את עצמה.

הצעירה המתגלית בעמודים אלה אינה דמות שלילית. להיפך. לפנינו תוצר אופייני של סביבה מסוימת, אווירה מסוימת, גינון מסויים. זהו תיאור של נערה צברית רגילה, האופיינית לשכבות רחבות מאד של האוכי לוסיה, שהגיעה לאן שהגיעה בגלל השפעות חינוכיות סלפניות.

★ ★ ★

בכונה לא שינינו במאומה את סגנונה של אהובה, מלבד סימניה פיסוק. רצוני ש"הקורא יקבל רושם בלתי אמצעי לא רק מיתכן הדברים, אלא גם מצורת התבטאותה. כשהאובה מפליטה פראזות נבובות, כשהיא כותבת ציונות חסרת תוכן, הריהי מגלה טפח מה החינוך שהיא זכתה לו — ויזמן שלא נתן לה ערכים חיוניים יסודיים, ומי לא את החלל הריק בפראזות לאומניות. חי נוח זה, בתוספת רומאנים זעירים וסרטי קולנוע מופקפקים, עיצב את סגנון הכתובת.

יש כאן כל האלמנטים של החי הודר הצעיר שלאחר המלחמה: המערצת הכומתה האדומה ועד לאהבת הטמפלים, מהרגשת האושר בצבא עד ההאונה לתוכניות שלוש בטיה אחת. אולם הדברים משתקפים לא בעינייה של בתי טובים אמידה מצפון תל-דוחק, והמושיכה לחיות בדוחק גם בתקופת נשואיה. זהו החי אופייני לא רק מבחינת מה שיש בו, אלא גם מבחינת מה שאין בו. אין זה יומן גליליב לגמרי. אין הוא מורכב מרשימות יומיות קצרות, מן הסוג בו מפקדה נערה מתבגרת את סודות לבה, ללא טשטוש או יפוי. זהו יומן מן הסוג השני, הנכתב מתוך תחושה כי משהו — אולי אדם אוהב או חבר — יראה אותו באחד הימים. יתכן כי אין זו אהובה האמיתית המתוארת בו, אלא אהובה כפי שהיא רתה להיות, כפי שהיא ראתה את עצמה. גם מבחינה זאת והי תעודה מעניינת, המעוררת למחשבה רבה.

אין נכתב יומן זה? אפשר רק לנחש זאת, לפי צורת הכתיבה והכתיב.

מכתבים

נעימת ספן הרשי לי לכרז אותכם. מאמרו של אורי אבנרי, "לשרה בוקר" (העולם הזה 1124), היה המאמר השקול ביותר שקראתי בנושא זה בשנה האחרונה. נוהגים להתלחש אצלנו כי "הוקן" פורקן יותר מלי. אחריה רומנים ואת בעתונים המפלטניים, כשהם עוסקים את הנבלה המרה בכל מיני עטיפות מתר. פות. אורי אבנרי אמר זאת בגלוי וביישר. כן. הגיע זמנו של הוקן ללכת אם רוצים עדיין לשמור על שמו הטוב... ד"ר א. הרצברג, תל אביב

מים לא יספיקו לפצות את המנהיג שהקריב את כל שנות ברורות ליד הנה המדינה. חיים חיים, ירושלים הקורא חיים מגזים במקצת. גם אם ייערך חשוב הפיצויים לפי המודל ההסתדרותי ה' אחרון (60 אלף ל"ד להלד דן, עבור 26 שנות שרות), לא יעלו דמי הפיצויים עבור 26 שנות מנהיגות (לפי המשכורת בדוטו האחרונה) על 50 אלף ל"ד.

מלחמה על הסף

אני חושב כי במאמר "מכונת הבהלה" (העולם הזה 1124) ירד העורך לבעייה המרי כזו: מנהיגי המדינה מוכנים ליתקף באש, העיר, שלא יורגם נזק למשהו" נוכחתי ב" פעמים קודמות כי שיקולים של אלה שהיו צריכים להצדיק את המדינה לקראת שלום ורוחה כלכלית היו במקרה הטוב ביותר מופרכים. כיצד הם רוצים שנשמור עליהם כי משחק ב"על סף המלחמה" לא יוליד מלחמה ממש? אחרי הכל, לא רק בהם תלוי הדבר.

ישראל גולן, ירושלים... נראה שישכתחם לחזכיר פרט השוב. 20.05 שודר ברדיו כי ב-21.05 תימסר הודעה חשובה. היה ברור כי תהיה זו הודעה במחויבות. הרמטכ"ל שמע אף הוא את ההודעה. נשאלת השאלה: אם צורה זו של גיוס המילואים דרך הרדיו לא אושרה, מדוע לא ביטל את השידור המיוחד, בעוד שעמרו לרשותו 55 דקות? בכמה זמן כבישו את קושימה?

אתם טועים כאשר אתם קובעים כי פשיית דוד הניוס לא היו כל תוצאות חיוביות. אני למשל, רואה תוצאה אחת חשובה. נקי את ברורות כי לרמו הראשון של גיוס כללי.

האיש המוכה

בישראל יכלו מדינות ערב לגייס באותה היעילות את צבאותיהן שלחן אני חושב כי צריך למצוא שיטה יעילה יותר כדי לנצח בהתחרות... אליהו אלקיים, צה"ל

האיש המוכה

הופתעתי לקרוא בשבועונכם (העולם הזה 1122) את הסיפור "האיש הכוזב" בהתייחסו ל"ממשל צבאי" המספר כי סובלתי בסתירותי בעקבות זכות עם לאומני בי צלחת. לידעתכם: הנני האדם האחרון שי נודע לי כי הוכיח. אינני יודע מאין שאבי חם אינפורמציה זו. מעניין לדעת אם אותו אדם שסיפק לכם אינפורמציה זו הוא שגם תורגם את הסיפור שלי המופיע באותו סיפור — שכן זהו תירוטם בדיו כפי שהסיפור ברור... תופיק יוצר, נצרת

האיש המוכה

הצדק עם הקורא ז"א — ביחס לסטירת הלחץ. הוכיח לא הגיע למעשה אלימות. לעומת זאת סבור העולם הזה כי תירום הסיפור היה הוגן.

האיש המוכה

ברצוני להגיב על דברי עמוס קינו (ת' עולם הזה 1119). יעניו מר קינו בתנ"ך בקטע המספר על לא אלה הנביא, הנביא הנדון של ישראל — לא באש וברקים וברעם נמצאת האלוהות כי אם בדממה רכה, והרש"ל לי לפרש זאת לפי הבנתי. במכת הנדון שקדם להקמת המדינה, נמצאו לנו ניבויים רבים, אולם משבאה שעת הרממה הדמ לא עמדו ניבויים רבים במבחן. אינני חיי לה מחסירות השלטון והנעשה בפרייה קינו וכל אותם אינטליגנטים מתחבאים הבורחים מציאות קשה הם במכת בורם פחדנים. יש בארץ הזאת לעשות וצריך להגיד דוד שימא וינסה לעשות את הטוב והנכון.

האיש המוכה

ברצוני לדעת מדוע פרסם פ"ם, שוב תצלומים של זיוה (העולם הזה 1121). אינני חושב זקוק לאמצעים כאלה אי.מ. ואין זה לכבוד התחלואת את השבועון ללא שום פת פירסום, אלא בזכות החומר ובראי שלא כדי לראות את אינני מבונה בזכות מה הוכיח נבי שערכם.

האיש המוכה

העולם הזה שלח אדם לכרוך את עבודתו הדקס (1120 הלאה). מדוע אין הוא שולח מישהו כדי שיראה בעיניו איזה עוול נעשה

לעולים כאשר הם נוסעים הנה? שולחו בוד אדם לזיוה או לנאפולי או למארכי, שיכסע באוניית עולים, יראה איד מופלם בהם. יקרא את החוזים" והתפטרות עליהם הם חייבים להתום בלי שיוכלו לקרוא אותם או להבין את תוכנם.

האיש המוכה

אני מכיר בפניכם את כובע הסמבל שלי. הכתבה "הייתי פועל דחק" הוכיחה לי כי טרם נס לכתב. היא הוכיחה לי את הימים הטובים שהייתי בוחן בשבע עיניים כל קבצן ברחוב אם אין הוא במחנה כתב העולם הזה המתרים ביום סרט למען עצמי. יהושע אביאל, נט ציונה

האיש המוכה

נהנית לקרוא את הכתבה שלכם, "רוכי להוליכו" (העולם הזה 1124). זו הפעם הראשונה שישכנעתני כי הרדך ההצלחה כביר רת הסרטים אינה מובילה דרך מיוטת כל הנכרים עם, החל מהנער השליח וכלה בצלם הראשי. סיפוריה של הנה הוא סיפור כנה המראה כי את ההצלחה האמיתית אפשר להשיג רק בעבודה קשה ושחוחה.

האיש המוכה

הכל טוב ויפה: אתם מראים את הנה מסתגרת ופשוט ממונות פסוצות; אבל לכל אחד ישמכין משהו בעניין ברור כי הו צולמו לאחר "מייקאפ" רציני. מעניין היה לראות את הוככת ערו כבשרוים רגיל. ברכוכבא דודון, חיפה

בבקשה הקורא דודון — חנה מסינגרעדן כמו שראה אותה צלם העולם הזה, ללא כל הכנה מוקדמת (ראה תמונה).

האיש המוכה

אני מודה ומתנודה: אני אוהד מפא"י ויש גם כאלה). לכן רצוני להעיר את תשומת לבכם שהקו הבולט בעתונכם בזמן האחרון הוא קו של התקפות מוסרות על מפא"י. אין זה פשע זו זכותכם. אולם האם לא מוטב יהיה אם תוציאו את הפרצע מן השקף הנידון בברור: בעד מי ונגד מי אתם. זה מקובל וזה רצוני לפני החירות. לטובת כל הצדדים. יחזקאל צמה, רמתגן

הרשימה. מכתב פיטורין" (העולם הזה 1124) בה אתם מוקיעים את קנוניות המיר נויים האחרונה של י. כהן. איש שהא לי יעבר, היתה במקומה קשה לשער צביעות נוללה יותר מבחירות שמיות, הנערכות כשי בידו מוכר המפלגה הקובע מצוי מכתב פיר טוריו הנחתם מראש. זה כאילו שהבחירות האחרונות בצורת הן נערכות כשבירי אנשי הנידול היה נמצא מכתב כזה. חתום מראש על ידי הנגדל רביתה הילה. מדוע לא פירסמו עתונים אחרים פרטים כלשהם על המקרה? אלישבע רואי, ירושלים

בידי עתוני הערב וחלק מעתוני הבוקר, היו מצויות אותן העובדות שהיו בידי העולם הזה. קשה לנחש את הסיבה שמענה בעדם מלפרסם את הסיפור.

האיש המוכה

מדוע אמרו ליעל דיין לכתוב כי הוא טונאת את הצרפיים הארוכים במחנה משי? שמישום האם בכאמה זאת היא כופרת בהשייכות הצבא למדינה? צריך להבין כי ה" יצירה לא נכתבה לפי הומנת משרד המסחור ולא נועדה לשמש פלאקאטתעמולה לצבא לדעת, לא רק המחברת נשקפת מתוך הראי גם רבים רבים אחרים שהרגישו בצבא כמותה.

האיש המוכה

הופתעתי לקרוא בשבועונכם (העולם הזה 1122) את הסיפור "האיש הכוזב" בהתייחסו ל"ממשל צבאי" המספר כי סובלתי בסתירותי בעקבות זכות עם לאומני בי צלחת. לידעתכם: הנני האדם האחרון שי נודע לי כי הוכיח. אינני יודע מאין שאבי חם אינפורמציה זו. מעניין לדעת אם אותו אדם שסיפק לכם אינפורמציה זו הוא שגם תורגם את הסיפור שלי המופיע באותו סיפור — שכן זהו תירוטם בדיו כפי שהסיפור ברור... תופיק יוצר, נצרת

האיש המוכה

הצדק עם הקורא ז"א — ביחס לסטירת הלחץ. הוכיח לא הגיע למעשה אלימות. לעומת זאת סבור העולם הזה כי תירום הסיפור היה הוגן.

האיש המוכה

ברצוני להגיב על דברי עמוס קינו (ת' עולם הזה 1119). יעניו מר קינו בתנ"ך בקטע המספר על לא אלה הנביא, הנביא הנדון של ישראל — לא באש וברקים וברעם נמצאת האלוהות כי אם בדממה רכה, והרש"ל לי לפרש זאת לפי הבנתי. במכת הנדון שקדם להקמת המדינה, נמצאו לנו ניבויים רבים, אולם משבאה שעת הרממה הדמ לא עמדו ניבויים רבים במבחן. אינני חיי לה מחסירות השלטון והנעשה בפרייה קינו וכל אותם אינטליגנטים מתחבאים הבורחים מציאות קשה הם במכת בורם פחדנים. יש בארץ הזאת לעשות וצריך להגיד דוד שימא וינסה לעשות את הטוב והנכון.

האיש המוכה

ברצוני לדעת מדוע פרסם פ"ם, שוב תצלומים של זיוה (העולם הזה 1121). אינני חושב זקוק לאמצעים כאלה אי.מ. ואין זה לכבוד התחלואת את השבועון ללא שום פת פירסום, אלא בזכות החומר ובראי שלא כדי לראות את אינני מבונה בזכות מה הוכיח נבי שערכם.

האיש המוכה

העולם הזה שלח אדם לכרוך את עבודתו הדקס (1120 הלאה). מדוע אין הוא שולח מישהו כדי שיראה בעיניו איזה עוול נעשה

האיש המוכה

העולם הזה שלח אדם לכרוך את עבודתו הדקס (1120 הלאה). מדוע אין הוא שולח מישהו כדי שיראה בעיניו איזה עוול נעשה

האיש המוכה

העולם הזה שלח אדם לכרוך את עבודתו הדקס (1120 הלאה). מדוע אין הוא שולח מישהו כדי שיראה בעיניו איזה עוול נעשה